ČÁST I

ROVNICE ENERGIE

$(\Delta K + [V(2J) \times S] + D + T)P = \infty EOE\infty$

Zde neplatí žádná pravidla, snažíme se něčeho dosáhnout.

— NÁPIS NA VSTUPU DO LABORATOŘE VYNÁLEZCE THOMASE EDISONA

KAPITOLA 1

PŘEKÁŽKOVÁ DRÁHA

Příslib energie a tempo přístupu

Jak docílíme extrémního optimismu a energie? To je objev, který jsem učinila v posledních několika letech plných trápení a soužení: jak vytvářet nekonečnou, vzrušující, poutavou, pozitivní energii, která plyne od vás k druhým a od nich zase zpátky k vám. Je to životní síla, která je zásadní, pozoruhodná a napínavá.

A vy ji máte. Máte k ní přístup *právě teď.* Až budete vědět, jak ji používat, nikdy už nepřestanete. Vždy budete vědět, jak jí dosáhnout.

Prvotním místem, z něhož tato síla vychází, jsou vnitřní vibrace jistoty a optimismu. Tyto vnitřní vibrace mají původ ve vyšší síle. Je to klidná, nashromážděná energie. Je to *ta věc*, ten dar, který jsem zmínila na začátku svého úvodního dopisu. Je to ale mnohem víc. Vždy, když se nacházím na místě, kde se věci nezdají být správně – když nejsem tou nejlepší Loral, jakou znám a můžu být – přijímám za to plnou odpovědnost. Podívám se k Bohu a požádám ho o jistotu a pochopení. Pak se podívám na sebe a řeknu: „Dávej pozor, Loral. Co se tady děje?"

Protože si vybírám žít šťastný život, takový, jehož zdrojem je duševno, vím, že existuje plán pro všechny a pro všechno. To mi dává optimismus

a jistotu. A protože se soustředím na řešení, protože vím, že existuje cesta vpřed, vezmu optimismus a jistotu z duševna, obrátím se ke svému týmu a jednoduše to udělám: učiním krok vpřed. Další věc, kterou vím jistě, je, že mám svou pozitivní energii. Má energie je zachována, proto se pohybuji plnou parou vpřed. Jsem klidná, v pohodě, plná naděje. Ani negativita, ani selhání nemají šanci, když jsem opravdu v plné síle, přijímám energii a optimismus.

Bohužel to takto nedělám pořád. Ve skutečnosti jsem to tak donedávna nedělala vůbec. Byla jsem v situaci, kdy jsem se vzdálila od vnitřních vibrací, měla jsem nedostatek energie, ztrácela jsem se, slevovala ze svých hodnot, přitahovala temnou a špatnou energii. Bylo to hrozné. Ovšem díky tomu, že jsem se vrátila zpět k duševnu, získala podporu svého týmu a vzpomněla si, jak dospět k extrémnímu optimismu a energii, jsem našla znovu svou duši. Naštěstí se po nepříjemné mezihře nacházím opět v dobrém období.

Jsem si jistá, že máte za sebou slušnou řadu překážek. Mým cílem je vyzvednout vás nahoru, nad všechny frustrace, do života plného skutečné svobody.

Já mám tento posun už za sebou. Vyrůstala jsem na farmě, rozjela vlastní podnikání a zvládla přitom studovat, uspěla jsem v nelítostném konkurenčním boji, vybudovala si značku a nadnárodní podnik… abych následně viděla, jak se vše rozbíjí na kusy. Po důkladné introspekci a řadě nezbytných kroků jsem se sebrala ze země, oprášila se a vybudovala si nový život, který je dokonce lepší než předtím.

A proto vím, že to také můžete zvládnout.

Jak? No, chce to trochu strategie, velké množství podpory, ale ten nejdůležitější faktor ze všech je hospodaření s energií.

„Je mi tak špatně z lidí, co pořád mluví o hospodaření s časem, Loral," řekla mi neznámá žena na jednom z mých seminářů v Calgary v Kanadě. „Nemůžu vystát, když mi někdo řekne, že potřebuji najít způsob, jak si lépe naplánovat čas."

„Máte pravdu," řekla jsem. „Není to o hospodaření s časem, je to o *hospodaření s energií*."

Ostatní přikývli. Lidé v sále naprosto souhlasili.

Lidé si mohou říkat o hospodaření s časem, co chtějí, ale jako každý, kdo někdy v životě zkoušel vtěsnat 25 hodin života do 24 hodin trvajícího dne, vím, že je to pošetilý cíl. Příliš mnoho z nás opakuje nekonečnou smyčku „nemám dost času". Hospodaření s časem není odpověď. Řešení je úplně někde jinde.

Je to hospodaření s energií. Zdroj energie, ten pohon, se kterým je třeba hospodařit, se nachází, jak Bob Proctor a Beach Boys dobře věděli, v dobrých vibracích. Tyto dobré vibrace vycházejí z něčeho vyššího a významnějšího. Wayne Dyer ve své knize *Inspiration: Your Ultimate Calling*, to vyjadřuje velmi výstižně:

> *Důvod, proč se cítím být inspirován, není ten, že svět vypadá perfektně. Je to spíš naopak. Důvod, proč mi svět připadá skvělý, je ten, že jsem duchovní člověk – člověk, který si vybral život plný inspirace. Jsem schopen zůstat vděčný od chvíle, kdy se ráno brzy probudím, až do okamžiku, kdy před usnutím zavřu oči. Každý den, každou hodinu si uvědomuji, že zůstat ve spojení s duševnem je ve skutečnosti o tom zůstat v harmonii s vibracemi okolí.*

To se mi moc líbí. Harmonie s vibracemi okolí.

Rovnice energie funguje. Vím to, protože mě zachránila v mnoha ohledech. Následují tři příběhy jako z horské dráhy.

1. Čáp mě překvapil

V pozdních devadesátých letech, když jsem rozjížděla své podnikání, snažila jsem se prosadit v něčem, co byl čistě muži ovládaný průmysl. Po nějakém čase v oblasti vzdělávání k bohatství, po studiu různých modelů a podnikových strategií jsem si našla cestu mezi pedagogy a motivační

řečníky. Jejich projevy a přednášky přilákaly lidi, které zajímaly finance, investování a osobní úspěch v jakékoli představitelné oblasti.

Měla jsem k prodeji instruktážní CD a učebnice a řečnické pódium bylo ideálním místem pro mou energii a mé poselství. Brzy jsem zjistila, že nezáleží na tom, jestli je v místnosti deset nebo dvě stě lidí, uměla jsem je „probudit" a zaujmout odlišným, přesvědčivým a inspirativním projevem. Mám ráda jeviště… opravu hodně. Ukázalo se, že se má poselství a mé a produkty začaly prodávat lépe než produkty ostatních řečníků. Brzy jsem pocítila konkurenční nevraživost.

Ačkoli jsem ambiciózní, dávám přednost spolupráci před soutěžením. Kvůli této nové vibraci jsem se začala cítit nepohodlně, proto jsem sdílela svou pozitivní energii, zaměstnala *rovnici energie* a tvrdě pracovala na tom, abychom se s kolegy dali dohromady. Za své úsilí jsem byla odměněna a poměrně brzy jsem v oboru získala skvělé přátele a společníky.

V roce 1999, právě v době, kdy jsem se opět dostávala do skvělé kondice a budovala svůj byznys, jsem zjistila, že jsem těhotná. A taky svobodná. Následoval neustálý proud rad od spousty lidí, z nichž většina byla nevyžádaná. Ale nejvíce mě zklamala lekce, kterou jsem dostala od jednoho ze svých mentorů. Odvedl si mě na jedné akci stranou a zeptal se mě na mé plány. Věděl, že mým cílem bylo vydělat milion dolarů do 35 let a v té době mi bylo 33.

„Urychluji svůj plán vydělat milion dolarů. Chci toho dosáhnout předtím, než se narodí dítě."

„Nemáš šanci," řekl.

„Nemám šanci na co?"

„Nemáš šanci být úspěšná svobodná matka, to nejde dohromady," řekl tvrdě. „Nenechávej si to dítě. Dítě je přítěž."

Vzpomínka na tato nenávistná slova je stále živá. Vyvolala ve mně nepříjemné emoce. Z mého pohledu však byla situace jasná. *Ne*hodlala jsem změnit svůj cíl a *chtěla* jsem si dítě nechat . Naštěstí i přes překážky jsem dospěla k řešení, klíči k tomu, abych se posunula dál a souzněla se svým duševnem.

Zůstala jediná otázka: *Tak co teď?*

Udělala jsem přesně to, co jsem si předsevzala. Urychlila jsem postup za svým cílem a díky nákupu a prodeji realit jsem vydělala jsem svůj první milion dolarů těsně před 34. narozeninami. Tři měsíce nato se mi narodil krásný chlapeček.

Pak ale nastalo další složité období. Naplánovala jsem si šest týdnů volna a zajistila chůvu, abych mohla jen pracovat, pracovat a pracovat. Ale chůva mi odřekla. Můj účetní, můj asistent a já jsme se dostali do problémů. Všichni jsme se semkli, kojila jsem každé dvě hodiny, zatímco můj tým – ty dvě úžasné ženy, které byly nejdříve jen mými zaměstnankyněmi, ale v této době se pro mě staly něčím mnohem víc – obklopil mého syna a mě v naší domácí kanceláři a společně jsme táhli náš vysněný podnik.

Jak každá čerstvá matka ví, prožívala jsem chvíle, kdy jsem se chtěla sesypat a jen plakat. Ale neudělala jsem to. Nemohla jsem. Budovala jsem podnik a můj syn na mě spoléhal. Ačkoli jsem hledala okamžitá řešení, musela jsem být trpělivá. Věděla jsem, že nemůžu vytvářet chaos běháním jako blázen a vymýšlením špatných řešení.

Měla jsem svůj tým a pokračovala jsem v čerpání energie z duševna. Věděla jsem, že řešení naleznu pomocí *rovnice energie*. Bylo to v době, kdy se v sousedství objevil pár. Jejich synové, dvojčata byli odrostlí a oblíbili si myšlenku trávit čas s mým synem, převzít povinnosti chůvy, která nebyla. Tito dva jsou nyní dva z nejdůležitějších lidí v mém životě.

2. Pád databáze

Někdy se zdá, že život vám hází pod nohy jeden klacek za druhým. Někdy je dobře, o tom není pochyb, a v případě těch šťastných, lidí s dobrými vyhlídkami, dobré převažuje nad špatným. Ale přesto, přijdou-li rány, bolí. Strašně. Obzvláště jste-li citliví, což já jako mnoho lidí jsem. I přesto, že svou citlivost vnímám jako sílu, jako dar, činí mě stejně jako ostatní zranitelnou.

Pamatuji si, jak jsem se cítila, když na počátku budování mého současného podniku byla firmě uštědřena fatální rána. Vždy jsem slýchala, že vyhrává ten, kdo má největší databázi klientů, proto jsem roky budovala tu naši. Tato otřepaná fráze je samozřejmě pravdivá, jelikož příjem tvoří zákazníci a zákazníci přichází díky marketingu. Pokud tudíž nebudete shromažďovat a uchovávat jména, telefonní čísla a e-maily lidí, kteří mají zájem o vaše produkty nebo služby, nikdy nebudete vydělávat peníze. My jsme si vždy budovali databázi. Čas, energie a úsilí na ovládnutí trhu našeho zboží a služeb představovaly podstatnou investici.

Jednoho rána roku 2002, které následovalo po velké sněžné bouři, jsem projížděla cestou okolo popadaných stromů a plahočila se do našich kanceláří v Severní Karolíně, abych zjistila, že jsme ztratili naši moc. V oblasti došlo k výpadku energie. Nesvítilo se, lidé spěchali, aby přeorganizovali své kanceláře, přesouvali papíry, volali z mobilů, všichni se snažili o produktivní den.

Jeden z našich odborníků na informační technologie ke mně přistoupil, jeho tvář byla bílá jako pohled z okna. Položila jsem mu ruku na rameno, domnívala jsem se, že utrpěl nějakou ztrátu. On osobně naštěstí ne. Ale *my* ano.

Zvedl hlavu, jeho oči se dívaly všude, jen ne na mě. „Ztratili jsme to."

„Energii?"

Zavrtěl hlavou. „Všechno."

„Co všechno?" zeptala jsem se, stále jsem nechápala závažnost toho, co se mi pokoušel říct.

„Všechno. Databázi."

Bylo to jako přímá střela srdce. Zamkla jsem, ale jeho výraz vyjadřoval čiré utrpení. Popadla jsem dech. „Všechno? Ztratila jsem celou svou databázi? Moje jména, adresy…"

„Ano."

Viděla jsem čtyři roky práce vyhozené do vzduchu. „Počkej chvilku," řekla jsem, hledala jsem jistotu, mávala rukama, jako by to mělo odehnat mlhu. „Jsme v pořádku, jsme v pořádku. Zálohovali jsme to. Náš tech-

nický tým to zálohoval. Slíbil jsi mi to, požádala jsem tě, řekl jsi, že je to vyřešené. Neměli bychom…“

Zvedl ruku. „Mysleli jsme si, že jsme to udělali. Ale neudělali.“

„Chceš říct, že nemáme žádné zálohy? Nic jsme nezálohovali?“

Zavrtěl hlavou.

Stáli jsme uprostřed kanceláře a jen na sebe vzájemně zírali. Pak přišel další zaměstnanec. „Takže jsme to ztratili,“ řekl.

„My víme,“ odpověděl jeho kolega. „Databáze je pryč.“

„A účetní software.“

„Cože?“ Najednou se místnost roztočila. Ztratili jsme všechno z našeho marketingu a účetnictví během jediného rána. Vzdorovala jsem té otázce, ale nakonec jsem ji vyslovila. „Ty jsme také nezálohovali, že?“

Neobtěžovali se odpovědět. Zanechali mě v kanceláři přemýšlet. *Proboha, co jsem to udělala?* Nedokázala jsem si představit, jak jsem mohla nezálohovat data a účetnictví, a ani se neujistit, že to udělali mí spolupracovníci. Doteď jsem si jistá, že to byla jedna z největších chyb, jaké jsme se kdy dopustili.

Tak tady to máme, facka uprostřed naší cesty vzhůru. Část mě chtěla zavolat na radnici a zeptat se, jak je sakra v dnešní éře vysoké techniky možné, že výpadek energie zasáhne celou rozsáhlou oblast. Samozřejmě vím, že to bylo nespravedlivé vinit někoho jiného, když jsem si sama neochránila vlastní systém, neřešila jsem jeho zabezpečení a nezálohovala data. Část mě si chtěla jen sednout a plakat, i kdyby pouze na vteřinu. Další část mě chtěla hodit židlí.

Brzy se to uklidnilo. Situace byla taková, jaká byla, a vůbec nic se s tím nedalo dělat. Naštěstí nás překážky dovedly přímo k řešení, klíči k tomu, abychom postoupili dál, povzbudily mě k tomu, že musím využít své pozitivní energie.

Zůstala opět jediná otázka: *Tak co teď?*

Naštěstí jsme ukládali papírové složky. Najali jsme si armádu zaměstnanců, kteří zanášeli data do systému, a tak jsme získali databázi a účetní informace zpět. Náš tým bral každý kousek papíru a pilně

a vytrvale zapisoval informace do systému. Ručně jsme obnovili 60 % všeho. Lepší než nic.

To vše mi dalo něco pozitivního:

První věcí, kterou jsem udělala, byla změna našich postupů. Ačkoli jsme už měli systém každodenní kontroly dat a zálohování, místo pouhého předpokládání jsem nyní trvala na potvrzování a několikanásobné kontrole.

Druhou věcí, kterou jsem změnila, bylo nastavení lepší komunikace s technickým týmem.

Třetí pozitivní změnou bylo to, že jsem už nikdy nic nepovažovala za samozřejmé, pokud šlo o to, co mělo být v našem systému a naší technologií provedeno a kdy. Uvědomila jsem si to příliš pozdě, ale stále dost brzy – mít technický tým neznamená automaticky, že tento tým skutečně dělá svou práci.

To mě vedlo ke **čtvrté** dobré věci. Vštípila jsem si nutnost *vést, nikoli obviňovat, a podněcovat k tomu, co očekávám*. Naučila jsem se vyvarovat těmto problémům a učinila jsem zálohování a kontroly základní součástí všech našich systémů a procesů.

Ačkoli to tehdy bylo ubíjející, byla to ve skutečnosti správná doba pro takovou závažnou chybu. V následujícím desetiletí náš provoz rostl exponenciálně. Kdybychom nepoužívali správné zabezpečení, zálohy databází, ochranu systému a paměti, byli bychom ohroženi mnohem větší ztrátou, než byla ta v roce 2002.

Jak to, že jsme se tak rychle vzpamatovali? Využili jsme *rovnici energie*.

3. Každý umí žalovat

„Nejsi správným podnikatelem, dokud tě někdo nezažaluje," řekl mi jako slova útěchy můj mentor, když mě poprvé zažalovali.

Soudy jsou příšerné. Jsou zlé, ošklivé a vždy strašně nespravedlivé. Každý s jasnou myslí, kromě právníků, je nemá rád. Protože ale bohužel žijeme ve svárlivé společnosti, kde existuje množství práv, ale málo odpovědnosti, soudy jsou všudypřítomné.

Někdo mi kdysi řekl, že někteří lidé považují soudy za součást svého plánu jak zbohatnout. Tito lidé se vlastně snaží dostat do situací, které jim umožní někoho zažalovat. Mluvím o líných a nezodpovědných lidech. Tak to ale dnes bohužel funguje. I přesto, že máme úžasně promyšlenou ústavu, která vládne našemu právnímu systému, soudům se daří obcházet ducha tohoto dokumentu a vládne zde motto „vinný, dokud není prokázána nevina".

Mojí živností je finanční a podnikatelské vzdělávání, nabízíme online i offline vzdělávací programy cílené na multimilionáře-začátečníky. Máme vysokou účast na konferencích patřících do světové špičky – Lake Tahoe, Nevada – na které z celého světa přijíždějí lidé, kteří chtějí budovat své bohatství a úspěšně podnikat.

Když došlo v letech 2007 a 2008 ke zhoršení ekonomiky, objevily se překážky, které byly kruté a rychlé. V té době se řadě investorů a podnikatelů nedařilo dobře. To není nijak neobvyklé, když celé bankovnictví a finanční systém potřebovaly pomoc. Hledali se viníci a někteří z našich studentů a klientů připevnili na má záda obří terč (obrazně řečeno). V jeden moment jsem dostala radu, abych „zmáčkla tlačítko *bankrot*" a nechala vše být, aby nebyl důvod mě žalovat. Pro mnoho lidí to byla údajně jediná cesta ven.

Avšak já jsem to odmítla. Nechápala jsem takové myšlení. Pro mě to bylo jako zapojit se do hry – zjistila jsem, že je příliš obtížná nebo že někteří lidé nehrají podle pravidel, faulují, berou si míč a odchází domů. Ani náhodou. Já snesu rány a budu hrát, dokud se nesetmí. Nebo minimálně dokud to někdo neodpíská. Zvážila svou pozitivní energii, přijala rány a vyrovnala se s nimi.

Během ekonomicky obzvláště svízelného období jsem byla obžalována stranou, která doprovázela soud vulgární, ošklivou PR kampaní, která měla za cíl pošpinit mé jméno. Moje reputace byla v ohrožení. V předchozích situacích naše firma vždy okamžitě odvracela útoky a dávala si pozor na možnost žaloby naší společnosti. Naší strategií je vyjít s každým, když to situace vyžaduje, a ujistit se, že naše strana ulice je čistá. S tímto

přístupem jsme zvládli přežít problémy plynoucí z recese a pomohli jsme několika dalším udělat to samé. Když přišla tato PR kampaň a s ní spojený soud, byli jsme zaskočeni.

Věřím v sílu a poslání podnikání, proto hraji vysokou hru. Většina významných inovací vznikla díky riskování velkých myslitelů, vynálezců a proroků. Jen proto, že seznámím v baru dva lidi, nemohou mě později vinit za to, že čekají dítě. Což bylo, metaforicky řečeno, podstatou tohoto soudu a kampaně špinící mé jméno.

Falešně obvinění a odzbrojení jsme hledali řešení situace, klíč k úspěšnému postupu. Čerpala jsem ze svých zásob energie a optimismu, shromáždila tým a znovu se zabývala otázkou: *Tak co teď*?

Tým skvělých právníků a účetních odhalil pravdu. Brzy jsme zjistili, že žalující strana zaprvé udělala několik chybných kroků zapojením některých lidí, zadruhé nelegálně shromažďovala finanční prostředky pro obchodování, zatřetí se účastnila akce s ředitelem společnosti, jíž byly převedeny peníze bez odpovídající dokumentace nebo smluv, začtvrté byla obžalována skupinou obyvatel, kteří utrpěli stejnou újmu a zapáté ztratila hlavní zdroj příjmů a podnikání. Když se ocitli v nesnázích, rozhodli se tito lidé najít někoho, koho by mohli z něčeho obvinit a tak získat opět prostředky – proto mě zažalovali.

Já jsem se přes to přenesla. Doufám, že oni také. Nejlepší věcí, kterou jsem udělala, bylo zapojit *rovnici energie* a zachovat si tak optimismus a ochránit svoji energii.

Předtím, než sestavíme rovnici, zamyslíme se v následující kapitole nad několika důležitými věcmi týkajícími se optimismu a energie.

Na konci každé kapitoly najdete *Otázky*, *Procvičování* a *Další kroky*.

Jejich cílem je popostrčit vás k akci, pomoci získat náhled a změnit perspektivu. Chcete-li, můžete si zapsat reakce do deníku, abyste mohli sledovat svůj pokrok. Také jsem zpřístupnila všechny dotazy ke stažení na www.liveoutloud.com. Můžete se připojit, blogovat a sdílet nebo také procházet procesem *Otázky – Procvičování – Další kroky* tak často, jak jen budete chtít, v různých stádiích vašeho života. Jestliže se někdy budete chtít na něco zeptat, můžete tak učinit přímo z webové stránky. Nezáleží na tom, zda přečtete jednu kapitolu denně nebo týdně, za nějaký čas pocítíte ve vašem životě významnou změnu.

∞EOE∞

KAPITOLA 1

Otázky:

Zamyslete se nad posledními dvěma roky. Jaké byly největší překážky, které jste museli ve vašem životě překonat (s ohledem na kariéru, peníze, rodinu, zdraví nebo vztahy)?

Procvičování:

Soustřeďte se na jeden z těchto okamžiků. Přehrajte si jej v hlavě.

Pak se zamyslete nad následujícím:

1. Co přesně v této situaci vaši energii nejvíce vyčerpávalo? Byla to překážka samotná, váš přístup nebo jeho výsledky?
2. Zvažte, se kterými lidmi jste byli v tomto problému zapojeni. Kdo byli tito lidé? Pomáhali vám, nebo spíše škodili?
3. Jakých nápadů/přesvědčení/stanovisek jste se v té době nejvíce drželi? Byla tato vaše přesvědčení posilována, nebo nabourávána? Změnila se nějak?

Další kroky:

Napište jednu frázi nebo větu, která popisuje váš pohled na situaci v té době. Napište druhou, která popisuje váš pohled na situaci nyní.

Jsou stejné?

1. Jestliže **ano**, zamyslete se nad tím, nejste-li v tomto problému uvězněni. Co vás zde drží?
2. Jestliže **ne** a vyšli jste ze situace s úspěchem, čemu/komu to přičítáte?